

РЕШЕНИЕ

№ 42027

гр. София, 15.12.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 5 състав, в
публично заседание на 27.11.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Владимир Николов

при участието на секретаря Виктория Вълчанова и при участието на
прокурора Куман Куманов, като разгледа дело номер **6416** по описа за **2025**
година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 203 от АПК, във вр. с чл. 1, ал.1 от ЗОДОВ.

Образувано е по искова молба от С. С. Ф. с ЕГН [ЕГН] и съдебен адрес - С., [улица], ет. 3, офис 308, чрез адв. А., срещу Служба „Военно разузнаване“, като се претендира обезщетение: 1. неимуществени вреди в размер на 25 000 лв., причинени му от отменена като незаконосъобразна Заповед № КИ-153 / 01. 04. 2024 г. на директора на СВР, законната лихва от 01. 04. 2024 г. до предявяването на исковата молба – 19. 06. 2025 г., както и законната лихва от предявяването на иска до окончателното ѝ изплащане 2. неимуществени вреди в размер на 10 000 лв., причинени му от Отнемането на разрешение за достъп до класифицирана информация № 7 / 23. 06. 2022 г. на директора на СВР, законната лихва от 23. 06. 2022 г. до предявяването на исковата молба – 19. 06. 2025 г., както и законната лихва от предявяването на иска до окончателното ѝ изплащане и разноските по делото.

С молба от 21. 07. 2025 г., процесуалния представител на ищеца конкретизира иска, като сочи, че с исковата молба, в частта в която се претендира обезщетение в размер на 25 000 лв. е за периода от 17. 03. 2023 г. до 01. 04. 2024 г., а периода за претенцията от 10 000 лв. е от 23. 06. 2022 г. до 01. 12. 2022 г.

С писмен отговор от 27. 08. 2025 г., ответникът прави възражения за недопустимост, евентуално - неоснователност на исквете.

В съдебно заседание, ищецът лично и чрез процесуалния си представител, поддържа иска, по заявените в него съображения. Претендира разноските по делото. Подробни съображения излага в писмени бележки.

Ответникът – Служба „Военно разузнаване“, чрез процесуалния си представител прави възражения за неоснователност на исквете. Прави възражение за прекомерност на заплатеното адвокатско възнаграждение. Представя подробни писмени бележки.

Представителят на Софийска градска прокуратура изразява становище за основателност на исквата молба, като размера на обезщетението се определи от съда по справедливост.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-ГРАД след като обсъди доводите на страните и прецени представените по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

Ищецът С. Ф. е бил с офицерско звание полковник и е заемал длъжността началник звено „Логистично осигуряване“ във военно формирование 22050.

Със заповед № КИ-153 / 01. 04. 2024 г. на директора на Служба „Военно разузнаване“ /СВР/ му е наложено дисциплинарно наказание „предупреждение за уволнение“.

С Решение № 15 / 14. 11. 2024 г. по адм. д. № С-14 / 2024 г. по описа на АССГ, е отменена заповед № КИ-153 / 01. 04. 2024 г. на директора на СВР.

На основание чл. 251, изр. второ от ЗОВСРБ, решението не подлежи на касационно оспорване и е влязло в сила на датата на постановяването му.

С предявената искова молба (след направеното уточнение на иска) се претендира обезщетение за периода от 17. 03. 2023 г. до 01. 04. 2024 г. в размер на 25 000 лв. причинени му от отменена като незаконосъобразна Заповед № КИ-153 / 01. 04. 2024 г. на директора на СВР.

Сочи се, че ищецът не е имал професионална квалификация и опит да извършва координиране на етапи по строителство, които са неправомерно възложени със заповед на директора на СВР.

Изрично в молбата от 21. 07. 2025 г. процесуалния представител на ищеца уточнявайки периодите по двата иска сочи, че началото на периода се определя от издаден на 17. 03. 2023 г. незаконосъобразен акт – а именно Заповед № КИ-108 / 17. 03. 2023 г. на директора на СВР, с която на доверителя му са възложени задължения, за които той няма необходимата професионална компетентност.

По делото е приложена Заповед № КИ-108 / 17. 03. 2023 г. на директора на СВР, с която се създава организация по управление, координиране и контрол по изпълнението на договор за строителство, като същата няма данни да е оспорена и е влязла в сила. Впоследствие тази заповед е изменена и допълнена с нови заповеди, за които също няма данни да са оспорени и съответно отменени.

В този смисъл невярно е твърдението на ищеца в исквата молба, че описаните действия свързани с тази заповед са незаконосъобразни.

Единствения отменен като незаконосъобразен акт, касаещ тази част от исквата претенция е Заповед № КИ-153 / 01. 04. 2024 г. на директора на СВР, с която на ищеца му е наложено дисциплинарно наказание „предупреждение за уволнение“. Заповедта е отменена с Решение № 15 / 14. 11. 2024 г. по адм. д. № С-14 / 2024 г. по описа на АССГ.

В същото време, макар и да се сочи отменената като незаконосъобразна Заповед № КИ-153 / 01. 04. 2024 г. на директора на СВР, заявеното обезщетение е за периода от 17. 03. 2023 г. до 01. 04. 2024 г.

За така претендирания исков период обаче няма отменен административен акт, от който да се претендират вредите.

Действително разпоредбата на чл. 204, ал. 4 от АПК предвижда, че незаконосъобразността на действието или бездействието се установява от съда, пред който е предявен искът за обезщетението, но в случая следваше изрично в исквата молба да има искане за установяване незаконосъобразността на конкретно посочени действия или бездействия, като след установяването от съда да се постанови съответното обезщетение.

В конкретния случай, с предявената искова молба се претендира обезщетение от отменен административен акт, като заявените действия или бездействия касаят този акт, а не самостоятелно искане за обезщетение от тях.

В тази връзка, както се посочи и по-горе, че макар и да се сочат неправомерно възлагане на функции по контрол на изпълнението на строително-монтажни дейности, за които ищецът няма необходимата квалификация, същите са възложени с влязла в сила заповед, поради което не може да се приеме, че са незаконосъобразни. Независимо от мотивите на съда, да отмени заповедта за налагане на дисциплинарно наказание, това не се отразява на издадената заповед за възлагането на контрола и не я прави същата незаконосъобразна.

Следва също така да се отбележи неоснователността на изложените доводи, че вследствие незаконосъобразността на заявените действия и заповедта за налагане на дисциплинарно наказание му е прекратен принудително договора за военна служба и е освободен от длъжност със Заповед № 160 / 02. 04. 2024 г. на директора на СВР, тъй като това отново е станало след претендирания исков период.

Доколкото обаче, макар и да имаме отменен акт, се претендират вреди преди неговото издаване и липсва причинно – следствена връзка, поради което обезщетение не се дължи за този период. Предвид изложеното искът в тази си част е изцяло неоснователен и следва да се отхвърли, като е безпредметно обсъждането на свидетелските показания, доколкото липсва причинна връзка между отменения акт и претендирания период на вредите.

По отношение на иска, с който се претендират неимуществени вреди в размер на 10 000 лв., причинени му от Отнемането на разрешение за достъп до класифицирана информация № 7 / 23. 06. 2022 г. на директора на СВР, съдът намира същият за частично основателен.

С. С. Ф. е притежавал разрешение за достъп до ниво на класификация „Секретно“.

Същото му е отнето с Отнемане на разрешение за достъп до класифицирана информация № 7 / 23. 06. 2022 г. на директора на СВР.

С Решение № 49-II-23 / 13. 07. 2022 г. на Държавната комисия по сигурността на информацията, е отменено Отнемане на разрешение за достъп до класифицирана информация № 7 / 23. 06. 2022 г. на директора на СВР.

По делото няма данни същото да е оспорено и е влязло в сила.

При това положение настоящата съдебна инстанция приема, че е налице предпоставка за ангажиране на отговорността на СВР - незаконосъобразен акт на орган или длъжностно лице на държавата при или по повод изпълнение на административна дейност, отменен по съответния ред.

По отношение настъпилата вреда и причинната връзка между нея и незаконосъобразния административен акт съдът намира следното:

Предявеният иск за присъждане на обезщетение се основава на твърдения за претърпени от ищеца в причинна връзка с отнемането на достъпа до класифицирана информация неимуществени вреди, в резултат на които без никакви законови основания фактически е отстранен от заеманата длъжност директор на Дирекция „Управление на собствеността и стопански дейности“, а впоследствие не е възстановен на заеманата длъжност, преназначен е на длъжност за която няма необходимата квалификация, три пъти в рамките на една календарна година е преназначен, като последно е преназначен в друго военно формирование.

Периодът за който се претендират вредите е от 23. 06. 2022 г. до 01. 12. 2022 г.

Както беше посочено е налице отменен административен акт - Отнемане на разрешение за достъп до класифицирана информация № 7 / 23. 06. 2022 г. на директора на СВР, но отмяната е станала с Решение № 49-II-23 / 13. 07. 2022 г. на ДКСИ.

Видно е, че времето за което е бил отнет отказа е по-малко от месец, поради което не става ясно, на какво основание се претендират вреди до 01. 12. 2022 г.

Посоченото в исковата молба трикратно преназначаване в рамките на една календарна година, е извън заявения исков период от около 6 месеца, като освен това не са налице доказателства за наличието на пряка причинна връзка между отнетото разрешение за достъп до класифицирана информация и извършените преназначения.

В тази връзка следва да се посочи, че всяко преназначаване на друга длъжност е свързано с издаването на съответната заповед за това, като няма никакви данни, че тези заповеди са оспорени и съответно отменени.

Единствено е отменено отнемането на разрешението за достъп, което обаче и според свидетеля Я. станало за около 2 седмици.

В случая, обезщетение за вреди се дължат единствено за отменения акт, но не за целия претендиран период, доколкото не се доказва, че преназначенията са именно във връзка с отнемането на достъпа и не за претендираната сума, тъй като не се доказва никакъв интензитет на вредите.

Видно от показанията на свидетелите Я. и Ч. същите сочат единствено притеснения във връзка с дисциплинарното наказание и възложения преди това контрол на извършените СМР. Видно е, че не се посочи по никакъв начин, че отнемането на разрешението е причинило никакви вреди на ищеца, като освен това периода е изключителен кратък – 20 дни от отнемането до решението за възстановяване на достъпа.

Предвид обстоятелството, че в ЗОДОВ липсва разпоредба за определяне размера на обезщетението за неимуществени вреди, то следва да намери приложение чл. 52 от Закона за задълженията и договорите /ЗЗД/, според който обезщетението за неимуществени вреди се определя от съда по справедливост.

Настоящият състав намира, че обезщетението, което следва да се присъди на ищеца за претърпени неимуществени вреди вследствие отмяната на незаконосъобразния административен акт, възлиза в размер на 500 лева. Така определената сума съдът приема за справедлива предвид претърпените от С. Ф. неимуществени вреди, изразяващи се в притеснения от отнетото му разрешение за достъп до класифицирана информация.

В тази връзка, искът за причинени на ищеца неимуществени вреди от отмененото като незаконосъобразно Отнемане на разрешение за достъп до класифицирана информация № 7 / 23. 06. 2022 г. на директора на СВР, е основателен и доказан до посочения по-горе размер от 500 лв., като за разликата до претендираната сума от 10000 лева, същият следва да бъде отхвърлен.

Предвид частичната основателност на основната претенция доказана е и акцесорната претенция за присъждане на лихва. Претендира се лихва (съобразно уточнителната молба) в размер на 3759,97 лв. за периода от 13. 07. 2022 г. до датата на предявяване на исковата молба – 19. 06. 2025 г.

Мораторна лихва се дължи от датата на отмяна на административния акт, съобразно т. 4 от Тълкувателно решение № 3 от 22.04.2004 г. на ВКС по тълк. гр. д. № 3/2004 г. ОСГК. При пресмятане от страна на съда с онлайн калкулатор, за което не се изиска специални знания, се установява, че размера на законната лихва за забава върху така определеното от съда обезщетение от 500 лв. за периода от 13. 07. 2022 г. до 19. 06. 2025 г. е 188 лв.

Съобразно обстоятелството, че искът за заплащане на обезщетение е частично основателен, то и претенцията по дължимото относно законната лихва върху главницата от датата на предявяване на исковата молба – 19.06.2025 г. до окончателното изплащане на сумите, е доказана и подлежи на уважаване съобразно с главния иск.

В съответствие с нормата на чл. 81 ГПК, настоящият състав следва да се произнесе по претенциите на страните за присъждане на разноски. При този изход на спора и на основание чл. 10, ал. 3 от ЗОДОВ, на ищеца следва да се присъдят направените по делото разноски, съразмерно с уважената част от иска. Съобразно представения (стр. 100) списък на разноските се претендират единствено такива в размер на 3800 лв. заплатено адвокатско възнаграждение. Съобразно уважената/отхвърлена част от иска се дължат разноски за адвокатско възнаграждение в размер на 54,29 лв.

В проведеното съдебното заседание, процесуалния представител на ищеца изрично заяви, че не претендира разноските по делото, поради което такива не се присъждат.

От страна на СВР не е заявена претенция за присъждане на разноски, поради което разноски на ответника не се присъждат.

Така мотивиран, Административен съд София - град, I отделение, 5 състав:

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ иска на С. С. Ф. с ЕГН [ЕГН], срещу Служба „Военно разузнаване“, с който се претендира обезщетение за неимуществени вреди в размер на 25 000 лв., причинени му от отменена като незаконосъобразна Заповед № КИ-153 / 01. 04. 2024 г. на директора на СВР, законната лихва от 01. 04. 2024 г. до предявяването на исковата молба – 19. 06. 2025 г., както и законната лихва от предявяването на иска до окончателното ѝ изплащане

ОСЪЖДА Служба „Военно разузнаване“ да заплати на С. С. Ф. с ЕГН [ЕГН] обезщетение за причинени неимуществени вреди за периода от 23. 06. 2022 г. до 13. 07. 2022 г. в размер на 500 (петстотин) лв., причинени му от Отнемането на разрешение за достъп до класифицирана информация № 7 / 23. 06. 2022 г. на директора на СВР, мораторната лихва от 13. 07. 2022 г. до предявяването на исковата молба – 19. 06. 2025 г. в размер на 188 (сто осемдесет и осем) лева, както и законната лихва от предявяването на иска до окончателното изплащане на главницата, като ОТХВЪРЛЯ иска в останалата част, за разликата над 500 лв. до 10000 лв., за лихвата за разликата над 188 лв. до 3759,97 лв., както и за периода от 13. 07. 2022 г. до 01. 12. 2022 г. като неоснователен и недоказан.

ОСЪЖДА Служба „Военно разузнаване“ да заплати на С. С. Ф. с ЕГН [ЕГН] направените по делото разноски в размер на 54,29 лв. (петдесет и четири лева и двадесет и девет стотинки).

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховен административен съд на Република България, в 14-дневен срок от съобщението.

СЪДИЯ: